POVESTEA VIORELEI

A fost odată un împărat atât de bun și blând, încât n'avea pereche. Și acest împărat avea o singură fiică

pe nume Viorica, la care ținea ca la ochii din cap. Căci împărăteasa murise de mult lăsându-i în întunericul tristeței.

Așa că domnița era fericirea și mângâierea împăratului, și pe lângă aceasta iubită prin frumusețea și înțelepciunea ei de tot poporul.

Se zice, că au venit de peste mări și țări atâția pețitori, dar domniței, niciunul nu-i era pe plac.

Nu vroia câtuși de puțin să lase pe bătrânul ei tată singur și să uite de anii copilăriei petrecuți prin locurile ei dragi, ci iubea mai bine liniștea sufletească, în svon de păsărele, decât să se îndepărteze de locurile împărăției sale.

Dar într'o zi, iată, dintr'un ținut din vecinătatea țării sale, un ținut negru ca tăciunele, unde oamenii erau supuși la munci grele și omorîți fără milă, sosi la împărat un smeu-uriaș de o cruzime și răutate fără seamăn, de te lua groaza.

Impăratul uimit de o așa vizită, căci de mult acest musafir nepoftit pe care-l dușmănea, nu-i călcase nici odată pragul casei, — îl întrebă binevoitor:

„Ce-ți dorește inima, vecine?

„Ehei, mai întrebi, adăogă smeul răstit. Ințelegi cred...

„Ce?

„Pe frumoasa ta domniță.. Iar de nu găsești cu cale, să știi că voi trimite oștire împotriva țărișoarei tale".

Impăratul care timp de aproape treizeci de ani, nu mai purtase răsboiu nici unei țări din vecinătatea sa, și cum era sub stăpânirea acestui smeu care domnea peste șeapte mari împărății, și cum vroia să trăiască liniștit și în bună pace, îi zise:

„Dorința ta e atât de grea, încât îmi dă multă vreme de gândire. Și-apoi cred că domniței nu-i vei fi pe plac.

„Așa-i, frumoasă domniță?... adăogă smeul puțin încurcat.

„Desigur!... Cum ți-ai închipui să iau o spurcăciune de smeu ca tine, pe care nu-l pot suferi!... Mai bine moartă, decât cu un astfel de om.

„Dece, domniță Viorea?... Am castele și palate poate mult mai frumoase ca acestea... Tot ce dorești.

„N'am nevoie. Sunt mulțumită cu ce am.

„Imi pare rău, domniță.

„Pieri, pieri din fața mea.. De nu, pun argați să te omoare. Ai înțeles?.. Ce crezi, că mă tem de tine?" strigă deodată domnița, de se strânseră toate slugile în jurul ei.

Impăratul, auzind aceste cuvinte ale domniței și cum se temea de cruzimea și răutatea acestui smeu, adăogă:

„Ascultă, vecine, iartă pe domniță, că nu știe ce face. Poate că lucrurile se vor îndrepta".

In acest timp domnița începu a plânge, de ți-era milă de ea.

„Bine, atunci, peste trei zile, am să trimit o solie a mea cu daruri prețioase, ca să-mi aducă vestea bună.

„Fiți fără grijă. Cuvântul meu e cuvânt. Poate domnița Viorea se va schimba până atunci".

Și smeul, fără să mai zică nimic, plecă pocnind din coada sa lungă și stufoasă de se cutremura pământul.

De-atunci împăratul căzuse pradă gândurilor și slăbise mult. Căci cu nebunul de smeu nu era de glumit, ori domnița, ori moartea.

In fine, după trei zile de neodihnă și neliniște, împăratul se pomeni într'adevăr cu o solie trimisă de smeul-uriaș, aducând domniței pentru pețit, daruri scumpe și câte alte lucruri minunate. Dar toate acestea nu-i luară ochii împăratului, căci el poate avea de șapte ori atât și zise:

„Fii bine venită, cinstită solie... Bucuros primesc darurile pentru fiica mea. Insă acum nu-i pot da stăpânului vostru niciun răspuns, căci domnița, zău, e tare bolnavă...

„Ce-o să zică stăpânul nostru! Inseamnă să ne omoare pe toți, când va vedea că ne întoarcem fără domniță, zise unul dintre solii cei mai însemnați.

„Fiți fără teamă. Dumnezeu e mare..."

Și solii plecară foarte mâhniți, la vederea cărora smeul începu să urle, și să arunce foc pe nări și gură de te înspăimânta.

Așa că îl purtă împăratul pe smeu cu vorba, până când în cele din urmă, domnița, aflând că nu-i de șagă, părăsi într'o bună noapte castelul său împărătesc, căutând să dispară fără nici o urmă. Și hăt, deodată apăru smeul călare pe un vultur pleșuv, care, văzând pe împărat sdrobit de durere, și după ce-i povesti totul, nici nu mai stătu locului, ci plecă în căutarea domniței.

Și mergând el așa cale lungă, iată că se întâlni cu Mănâncă-Foc pe care-l întrebă:

„Ehi, prietene, nu cumva ai văzut p'aci trecând o fată frumoasă, cu părul auriu,